

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

חלק ז - פרשת תרומה		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	קעב ע"א	תקנז-תקנב
שני	קעב ע"ב	תקנב-תקנח
שלישי	קעג ע"א	תקנח-תקסג
רביעי	קעג ע"ב	תקסג-תקסט
חמישי	קעד ע"א	תקסט-תקעה
שישי	קעד ע"ב	תקעה-תקפ
שבת	קעה ע"א	תקפ-תקפו

עלון מס' 201 | פרשת כי תבוא תשפ"ב

יו"ל בעזרה ש"ת ע"י
מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

ישראל הם בבחינת בפורים להשי"ת

אמר רעיא מהימנא, פגוונא דבכורים לאמהון, אוף הכי אתקריאו פירות בפורים, דפירות דאילנין (הושע ט י) פבפורא בתאנה, הכי ישראל קדמונים ובכורים לקדשא בריך הוא מפל אומין דעלמא, הדא הוא דכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל ליהו"ה וגומר, ובגין דא אתמר בהון (שמות כג יט) תביא בית יהו"ה אלהיך, ובגין דא אומין דאתמר בהון (ישעיה ט יא) ויאכלו את ישראל בכל פה, (ירמיה ב ג) כל אכליו יאשמו רעה תבא אליהם.

ששים מלאכי כסא הכבוד לוקחים האותיות דק"ש ומזמרים בהם כל הלילה

אמר לון, בקריאת שמע אית שתין אתותא ידיעאן, עד ובשעריך, ועל כל את ואת אית סוד יקרא דמלכותא קדישא דשליטא עילא, ופולחניה דבר נש קמיה, עד דיקרב דעתיה לכורסי יקרא דמלכותא קדישא.

מתוך מדבש

שישראל הם קדש, לכן אומין דאתמר בהון אומות העולם שנאמר בהם ויאכלו את ישראל בכל פה פי' שהם מכלים ומצערם את ישראל, נאמר עליהם כל אכליו יאשמו רעה תבא אליהם פי' שינקום הקב"ה נקמת דם עבדיו השפוך. (פנחס דף רנג ע"א ברע"מ, ובביאורינו כרך יד עמ' תקפמ)

ששים מלאכי כסא הכבוד לוקחים האותיות דק"ש ומזמרים בהם כל הלילה

אמר לון אמר להם רבי אלעזר בן ערך לרבי דוסתאי ורבי חגי, בקריאת שמע אית שתין אתותא ידיעאן בקריאת שמע יש ששים אותיות ידועות אל המלאכים (כמזכר לעיל נע"א), עד ובשעריך דהיינו בפרשה ראשונה, ועל כל את ואת אית סוד יקרא דמלכותא קדישא דשליטא עילא ועל כל אות ואות יש סוד יקר של המלכות הקדושה שהיא השליט העליון, ופולחניה

ישראל הם בבחינת בפורים להשי"ת
אמר רעיא מהימנא, פגוונא דבכורים לאמהון כמו הבכורים שחשובים לאמם, לפי שהוא בן הראשון שלה, אוף הכי אתקריאו פירות בפורים כמו כן נקראים פירות הראשונים בכורים, לפי שהם מתבשלים תחילה והם חביבים על בעליהם ביותר, דפירות דאילנין כי על פירות האילנות נאמר פבפורא בתאנה כמו פרי תאנה המתבשל ראשון באילן התאנה שהוא חביב, (כמ"ש ישעיה כח ד) פפוקא נטרס קין אשר יראה הוואה לוטה, נעודה נכפו יעלענה, הכי ישראל קדמונים ובכורים לקדשא בריך הוא מפל אומין דעלמא כך ישראל הם קדמונים בחשיבות מכל אומות העולם, והם בכורים להקב"ה כמ"ש (שמות ד כג) בני בכורי ישראל, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב קדש ישראל ליהו"ה ראשית תבואתה, כי ישראל הם קדש בכורים, ובגין דא אתמר בהון וכדי להורות על זה נאמר בבכורים, ראשית בכורי אדמתן תביא בית יהו"ה אלהיך כי הם דומים לישראל הבאים לבית המקדש ברגל, ובגין דא ובשביל

וּבַהֲהִיא שַׁעְתָּא, נָסִיב לֹון מִן פּוּמְיָה מְאָרִיָּה דְאַפִּיָּא, דִּי שְׁמִיָּה פִּשְׁמָא דְמָרִיָּה, וְהוּא אָסִיק לְהוֹן לְעֵלָא עִם נִשְׁמַתְהוֹן דְּצִדִּיקָיָא, קָמִי מִדְּבַחָא יִקְרָא דְלַעֲלָא.

וְנִסְבִּין לֹון שְׁתִּין מְלָאכִין דְּסַחְרִין פּוּרְסִי יִקְרָא, כָּל חַד וְחַד אֶת חַד, וּמִזְמָרִין בְּהוֹן כָּל לַיְלִיָּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (דְּבָרִים כו ד) וְלָקַח הַכֹּהֵן הַטָּעָא מִיָּדָךְ וְהִנִּיחוֹ לִפְנֵי מִזְבַּח יְהוָה אֱלֹהֵי־ךָ, וְלָקַח הַכֹּהֵן, דָּא הוּא מַטְטְרוֹן, הַטָּעָא אֵלִין שְׁתִּין אֲתוּתָא דְקָרִיאת שְׁמַע דְּלַיְלִיָּא.

תיבות שלימות תבנה להקב"ה בדיבורי התורה והתפלה

כְּמָה קָלִין וְדְבוּרִין נְפָקִין מִפִּיָּמָא, מִיָּד דְּנִפְקִין מִפִּיָּמֹי כְּמָה מְלָאכִים דְּאֲתַקְרִיאוּ עוֹפִין נְטָלִין מְלוּלִין דְּפִיָּמָא [וְכו']. אֲכָנִים שְׁלִמּוֹת תִּבְנֶה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכֻמָּה צְלוֹתִין וּפּוֹלְחָנִין.

בהנהגות הסעודה כראוי מקיימים בזמן הזה ואכלת לפני ה' אלהיך

פֶּתַח הַהוּא רַבִּיא בְּכַרְפַּת מְזוֹנָא וְאָמַר, כְּתוּב אֶחָד אוֹמֵר (דְּבָרִים יד כג) וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵי־ךָ, וְכְתוּב אֶחָד אוֹמֵר (שם כו ז) וְשִׁמַּחְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵי־ךָ, הִנֵּי קָרָאִי כַּד יִשְׂרָאֵל

מתוך מדבש

תיבות שלימות תבנה להקב"ה בדיבורי התורה והתפלה

כְּמָה קָלִין וְדְבוּרִין נְפָקִין מִפִּיָּמָא כְּמָה קוֹלוֹת וּדְבוּרִים יוֹצֵאִים מִן הַפֶּה מִדְּבַרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה וּדְבַרֵי תוֹכַחָה

וּדְבַרֵי חֲזוֹק וְכִיּוּצָא, וְאִם הֵם דְּבוּרִים טוֹבִים אוֹ מִיָּד דְּנִפְקִין מִפִּיָּמֹי מִיָּד שֶׁהַדְּבוּרִים יוֹצֵאִים מִפִּי, כְּמָה מְלָאכִים דְּאֲתַקְרִיאוּ עוֹפִין נְטָלִין מְלוּלִין דְּפִיָּמָא כְּמָה מְלָאכִים הַנִּקְרָאִים עוֹפּוֹת הַשָּׁמַיִם לּוֹקְחִים אֶת דְּבוּרִים שֶׁל הַפֶּה, וּמַעֲלִים אוֹתָם לַמַּעֲלָה [וְכו'] וּבְהוֹן וּבְהֵם נִאֵמַר. אֲכָנִים שְׁלִמּוֹת תִּבְנֶה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּכֻמָּה צְלוֹתִין וּפּוֹלְחָנִין עַל יְדֵי כְּמָה תְּפִלוֹת וְעִבּוּדוֹת תִּבְנֶה תִּיבוֹת שְׁלִימוֹת לַהֲקַבֵּ"ה, וּר"ל שֶׁצָּרִיךְ לַחֲתוֹךְ הֵיטֵב אֶת הָאוֹתוֹת הַנִּקְרָאוֹת אֲבָנִים, בְּדִיבּוּר הַתְּפִלָּה וְלִימוּד הַתּוֹרָה, דִּהְיִינוּ שִׁיבְדִּיל בֵּין אוֹת לַאוֹת, וְכָל תִּיבָה תִּהְיֶה שְׁלִימָה בְּאוֹתוֹתֶיהָ.

(תִּיקוּנֵי יוֹהַר תִּיקוּן ע דף קלב ע"ב, וּבִבְיָאוּרֵינוּ כִּרְך ג עמ' תלו)

בהנהגות הסעודה כראוי מקיימים בזמן הזה ואכלת לפני ה' אלהיך

פֶּתַח הַהוּא רַבִּיא בְּכַרְפַּת מְזוֹנָא וְאָמַר פֶּתַח אוֹתוֹ הַנֶּעַר בְּחִידוּשֵׁי תוֹרָה עַל בְּרַכַּת הַמְּזוֹן וְאָמַר כְּתוּב אֶחָד אוֹמֵר וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵי־ךָ, וְכְתוּב אֶחָד אוֹמֵר וְשִׁמַּחְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵי־ךָ, הִנֵּה הִנֵּי

דְּבַר נֶשׁ קָמִיָּה וְעִבּוּדַת הָאָדָם בְּקָרִיאת שְׁמַע צָרִיךְ לַהֲיוֹת לִפְנֵיהּ, עַד דְּיִקְרַב דְּעִתִּיָּה לְכוּרְסִי יִקְרָא דְּמַלְכוּתָא קַדִּישָׁא עַד שִׁיקְרַב דַּעְתּוֹ, וַיִּכּוּיֵן עַל דַּעַת הַמְּלָאכִים הַמְּסַבִּיִם אֶת כֶּסֶף הַכְּבוֹד שֶׁל הַמְּלָכוֹת הַקְּדוּשָׁה.

וּבַהֲהִיא שַׁעְתָּא נָסִיב לֹון מִן פּוּמְיָה וּבִשְׁעָה הַהִיא לּוֹקַח מִפִּי אֶת הַשָּׁשִׁים אוֹתוֹת, מְאָרִיָּה דְאַפִּיָּא דִּי שְׁמִיָּה פִּשְׁמָא דְמָרִיָּה שֶׁר הַפְּנִים שִׁשְׁמוֹ כֶּסֶם רַבּוֹ, וְהֵינּוּ מַטְטְרוֹן שֶׁמִּסְפְּרוֹ כֶּסֶם שְׁד"י, וְהוּא אָסִיק לְהוֹן לְעֵלָא עִם נִשְׁמַתְהוֹן דְּצִדִּיקָיָא וְהוּא מַעֲלָה אוֹתָם לַמַּעֲלָה עִם נִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל הַצְּדִיקִים, קָמִי מִדְּבַחָא יִקְרָא דְלַעֲלָא לִפְנֵי מִזְבַּח הַיֶּקֶר שֶׁלֹּא מַעֲלָה, שֶׁהוּא הַמְּלָכוֹת דְּאִצִּילוֹת.

וְנִסְבִּין לֹון שְׁתִּין מְלָאכִין דְּסַחְרִין פּוּרְסִי יִקְרָא וְלוֹקְחִים אֶת הַשָּׁשִׁים אוֹתוֹת שֶׁל קָרִיאת שְׁמַע, שָׁשִׁים מְלָאכִים הַסּוֹבְבִים אֶת כֶּסֶף הַכְּבוֹד, כָּל חַד וְחַד אֶת חַד כָּל אֶחָד וְאֶחָד לּוֹקַח אוֹת אַחַת, וּמִזְמָרִין בְּהוֹן כָּל לַיְלִיָּא וּמִזְמָרִים בֵּהֶם כָּל הַלֵּילָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׁכֻתוֹ וְלָקַח הַכֹּהֵן הַטָּעָא מִיָּדָךְ וְהִנִּיחוֹ לִפְנֵי מִזְבַּח יְהוָה אֱלֹהֵי־ךָ, וּמִפְּרֵשׁ וְלָקַח הַכֹּהֵן, דָּא הוּא מַטְטְרוֹן שֶׁהוּא כֹהֵן גָּדוֹל לַמַּעֲלָה, הַטָּעָא אֵלִין שְׁתִּין אֲתוּתָא דְקָרִיאת שְׁמַע דְּלַיְלִיָּא טַנ"א מִסְפְּרוֹ שָׁשִׁים, כִּנְגַד שָׁשִׁים אוֹתוֹת שֶׁל קָרִיאת שְׁמַע שֶׁל הַלֵּילָה.

(יוֹהַר חֲדֵשׁ לך לך דף לב ע"ב, וּבִבְיָאוּרֵינוּ כִּרְך א עמ' תקה-תקט)

הוּ שְׂרָאן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, וְאַתְחֲזוֹן קָמִי קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּבִי מְקֻדָּשָׁא הוּ מִתְקַיְימִי, הַשְׁתָּא
הֵיךְ מִתְקַיְימִי, מֵאן יָכִיל לְמִיכַל לִפְנֵי יְהוָה, וּלְמַחְדֵּי לִפְנֵי יְהוָה.

אֵלָא וְדַאי הָכִי הוּא, בְּקִדְמִיתָא כּד יָתִיב בַּר נָשׁ עַל פְּתוּרְיָה לְמִיכַל, מְבָרַךְ עַל נְהֻמָּא הַמוֹצִיא
[וְכוּ'].

כִּיּוֹן דְּמְבָרַךְ בַּר נָשׁ שְׂכִינְתָּא אֲתִיָּא קָמִיָּה, וּמָה דְּאָמַר (שם יד כג) וְאֶכְלֶתְ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיִךְ, הָכָא
אֲתַפְּלִיל לְמַלְלָא בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא, דְּהָכִי אֲצַטְרִיךְ, הוּאִיל וְקֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָמִיָּה, לְקִיּוּמָא
דְּכְתִיב (יחזקאל מא כב) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה, וְכָתִיב (דברים יד כו) וְאֶכְלֶתְ שֵׁם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיִךְ.

שמחה פנימית וחיצונית בברכת המזון על הכוס

וּשְׂמִיחָתָ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיִךְ, דָּא אִיהוּ בְּכוּס שֶׁל בְּרָכָה, כּד בְּרִיךְ בַּר נָשׁ בְּכוּס שֶׁל בְּרָכָה, אֲצַטְרִיךְ
לְמַחְדֵּי וּלְאַחֲזָא חֲדוּהָ וְלֹא עֲצִיבוּ כָּלִל, כִּיּוֹן דְּנֻטִּיל בַּר נָשׁ כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, קֳדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא קָאִים עַל גְּבִיָּה, וְאִיהוּ אֲצַטְרִיךְ לְאַעֲטָפָא רִישִׁיָּה בְּחֲדוּהָ, וּלְבָרְכָא עַל הַכּוּס בְּמוֹתב תְּלָתָא.

מתוק מדבש

תפארת ומלכות שניהם יחד, והיינו שימשיך את בחינת התפארת
על ידי דברי תורה שיאמר על השלחן אל השכינה כדי לגרום
יחוד תפארת ומלכות - קוב"ה ושכינתיה.
(תרומה דף קסח ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך ז עמ' תקח-תקצו)

שמחה פנימית וחיצונית בברכת המזון על הכוס

וּשְׂמִיחָתָ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיִךְ, דָּא אִיהוּ בְּכוּס שֶׁל
בְּרָכָה זֶה נֹאמַר בְּכוּס שֶׁל בְּרָכָה, שְׁעִי"ז מְמַשִּׁיךְ
הָאָדָם שְׂמִיחָת הַבִּינָה לְמַלְכוּת הַנִּקְרָא כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, כִּי
כּד בְּרִיךְ בַּר נָשׁ בְּכוּס שֶׁל בְּרָכָה כְּשֶׁהָאָדָם מְבָרַךְ
בְּרַכַּת הַמְּזוֹן עַל כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, אֲצַטְרִיךְ לְמַחְדֵּי צִירִךְ
לְשִׁמוּחַ בְּפָנִימִיּוֹת לְבוֹ, וּלְאַחֲזָא חֲדוּהָ וְגַם צִירִךְ לְהִרְאוֹת
שְׂמִיחָה בַּחוּץ, וְלֹא עֲצִיבוּ כָּלִל וְלֹא יִהְיֶה בְּעֲצֻבוֹת כָּלִל
וְיִסִּיר הַדַּאגוֹת מִלְּבוֹ כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה חֶלֶק לְחִיצוֹנִים בְּבְרַכַּת
הַמְּזוֹן, כִּי כִּיּוֹן דְּנֻטִּיל בַּר נָשׁ כּוּס שֶׁל בְּרָכָה כִּיּוֹן
שֶׁאָדָם לּוֹקַח הַכּוּס שֶׁל בְּרָכָה בִּידּוֹ, קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
קָאִים עַל גְּבִיָּה הַקְּבִי"ה עוֹמֵד עָלָיו, וְלֹא רַק לִפְנֵי כְּמוֹ
בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה, לְכֹן וְאִיהוּ אֲצַטְרִיךְ לְאַעֲטָפָא רִישִׁיָּה
בְּחֲדוּהָ הוּא צִירִךְ לְעֻטּוֹף רֹאשׁוֹ בְּשִׂמְחָה, כְּדִי שִׁיְהִיָּה כְּסֵא
לְהִשְׁרָאָת הַשְּׂכִינָה הַעוֹמֵד עָלָיו, וּלְבָרְכָא עַל הַכּוּס
בְּמוֹתב תְּלָתָא וְצִירִךְ לְבָרַךְ עַל הַכּוּס בְּמוֹשֵׁב שְׁלֹשָׁה
שֶׁאֲכָלוּ כֹּאחֵד שֶׁהֵם כְּנֹגֵד חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפֹאֶרֶת וְהַכּוּס הִיא
סוּד הַמַּלְכוּת, הִרִי כְּסֵא שְׁלֵם לְהַבִּינָה הַרוֹכֶבֶת עַל בַּחֲיוֹנֹת
חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפֹאֶרֶת וּמַלְכוּת.

(תרומה דף קסח ע"ב, ובביאורינו כרך ז עמ' תקח-תקט)

קָרָאִי כּד יִשְׂרָאֵל הוּא שְׂרָאן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא אִלּוּ
הַפְּסוּקִים כְּשִׁישְׂרָאֵל הִיוּ שׁוֹכְנִים בָּאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וְאַתְחֲזוֹן
קָמִי קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּבִי מְקֻדָּשָׁא וְהִיוּ מִתְרַאִים
לִפְנֵי הַקְּבִי"ה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הוּא מִתְקַיְימִי אִזְ הִיוּ מִתְקַיְימִים
אִלּוּ הִב' פְּסוּקִים, אֲבָל הַשְׁתָּא הֵיךְ מִתְקַיְימִי אֲבָל עֲתָה
שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְאִנּוּ בְּגָלוּת אֵיךְ הֵם מִתְקַיְימִים, כִּי
מֵאן יָכִיל לְמִיכַל לִפְנֵי יְהוָה וּלְמַחְדֵּי לִפְנֵי יְהוָה
מִי יִכּוֹל לְאֲכֹל לִפְנֵי ה' וּלְשִׁמוּחַ לִפְנֵי ה'.

וּמִתְרַץ אֵלָא וְדַאי הָכִי הוּא אִלּא וְדַאי כֵּךְ הוּא שְׂגָם
עֲתָה אֲפֻשֵׁר לְאֲכֹל וּלְשִׁמוּחַ לִפְנֵי ה', וּמִקְדִּים וְאָמַר
כִּי בְּקִדְמִיתָא כּד יָתִיב בַּר נָשׁ עַל פְּתוּרְיָה לְמִיכַל
בְּתַחֲלִילָה כְּשִׁישׁוּב הָאָדָם לְאֲכֹל עַל שְׁלַחְנוֹ, מְבָרַךְ עַל
נְהֻמָּא הַמוֹצִיא מְבָרַךְ עַל הַלֶּחֶם בְּרַכַּת הַמוֹצִיא [וְכוּ'].

כִּיּוֹן דְּמְבָרַךְ בַּר נָשׁ כִּיּוֹן שֶׁמְבָרַךְ הָאָדָם בְּרַכַּת הַמוֹצִיא,
וְרוּמוֹ אֶת הַשְּׂכִינָה בַּה' דִּהְמוֹצִיא, שְׂכִינְתָּא אֲתִיָּא
קָמִיָּה הַשְּׂכִינָה בָּאָה לִפְנֵי וְהוּא עוֹמֵד לִפְנֵי לְאֲכֹל לֶחֶם,
וּמָה דְּאָמַר וְאֶכְלֶתְ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיִךְ שֶׁאִלּוּ הִב'
שְׁמוֹת הֵם סוּד קוֹב"ה וּשְׂכִינְתָּהּ, הַעֲנִין הוּא כִּי הָכָא אֲתַפְּלִיל
לְמַלְלָא בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא כֹּאן נִכְלָל הַצִּיּוּרִי שְׁצִירִךְ לְדַבֵּר
בְּדַבְרֵי תוֹרָה עַל שְׁלַחְנוֹ, כִּי עֲנִין הַדְּבָרִי תוֹרָה הוּא בְּבַחֲיוֹנֹת
הַתְּפֹאֶרֶת, דְּהָכִי אֲצַטְרִיךְ הוּאִיל וְקֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
קָמִיָּה שֶׁכֵּן צִירִךְ לְעֻטּוֹף בְּדַבְרֵי תוֹרָה הוּאִיל וְהַקְּבִי"ה הִיינוּ
הַשְּׂכִינָה לִפְנֵי ע"י בְּרַכַּת הַמוֹצִיא לְקִיּוּמָא דְּכְתִיב לְקִיּוּמָא
מִשְׁכֵּךְ זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה שֶׁהוּא הַשְּׂכִינָה,
וְכָתִיב וְאֶכְלֶתְ שֵׁם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיִךְ הִיינוּ בַּחֲיוֹנֹת

בהתעוררות הגוף תתעורר הנפש להשכיל בדברי תורה

רבי יהודה קם ליליא חד למלעי באורייתא בפלגו ליליא, בבי אושפיזא במתא מחסיא, והוה תמן בביתא חד יודאי, דאתא בתרי קסירי דקטפירא, פתח רבי יהודה ואמר, (בראשית כח כא) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים, דא היא אבן שתיה דמתמן אשתיל עלמא, ועלה אתבני בי מקדשא, זקף רישיה ההוא יודאי ואמר ליה, האי מלה איך אפשר [וכו'].

רבי יהודה לא אסחר רישיה לגביה, פתח ואמר (עמוס ד יב) הפון לקראת אלהיך ישראל, וכתוב (דברים כו ט) הספת ושמע ישראל, מלי דאורייתא בעיין פוונה, ומלין דאורייתא בעאן לאתתקנא בגופא ורעותא פחדא.

מתוק מדבש

ואמר ליה האי מלה איך אפשר זקף ראשו אותו היהודי בעודו במטתו, ושאל לר"י איך אפשר להיות דבר זה [וכו'].

רבי יהודה לא אסחר רישיה לגביה ור"י לא החזיר ראשו אליו, אלא פתח ר' יהודה ואמר כתיב הפון לקראת אלהיך ישראל, וכתוב הספת ושמע ישראל מכאן אנו לומדים כי מלי דאורייתא בעיין פוונה שדברי תורה צריכים כונה שהרי כתיב הסכת, שפירושו כוין לכך (עי' נרכות טו ע"ט), דאי לאו הכי הוה כגוף בלא נשמה, וגם ומלין דאורייתא בעאן לאתתקנא בגופא ורעותא פחדא שדברי תורה צריכים להתתקן בגוף, פי' להתלבש כראוי שהרי כתיב הכון, וגם ברצון הלב יחד, כי בהתעוררות הגוף תתעורר הנפש להבין ולהשכיל, משא"כ בהיות האדם שוכב במטתו.

(נח דף עב ע"א, ובבאוריניו כרך ב עמ' קמה-קמז)

בהתעוררות הגוף תתעורר הנפש להשכיל בדברי תורה

רבי יהודה קם ליליא חד למלעי באורייתא בפלגו ליליא, בבי אושפיזא במתא מחסיא ר"י קם לילה אחת בחצות הלילה לעסוק בתורה באכסניא במתא מחסיא, כי כך היה מנהגם לעסוק בתורה בלילה כי אין רנתה של תורה אלא בלילה (שמות רנב פרט מו), כי התבודדות הלילה תסייע להעמיד את שכל האדם על בוריו, והוה תמן בביתא חד יודאי דאתא בתרי קסירי דקטפירא והיה שם בבית יהודי אחד שבא בב' משאות של שעורה למכור, פתח רבי יהודה ואמר מש"כ והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים פירושו דא היא אבן שתיה דמתמן אשתיל עלמא זו היא אבן השתיה שמשם הושתת העולם, ועלה אתבני בי מקדשא ועליה נבנה בית המקדש ששם הוא אמצעו של עולם, זקף רישיה ההוא יודאי,

שבח דא שירתא

טהרת הגוף וקירוב הנאולה

הנה"ק מהרצ"ה ממונקאטש (הדרכי תשובה) בתחילת ביאור הבאר לחי רואי על ספר התיקונים כתב, התקוני זהר הקדוש לימי אלול ועשרת ימי תשובה, וכן כתב הכסא מלך בהקדמתו הא' והב', כי לימוד התקוני זהר בחודש אלול מטהר הגוף והנשמה, וסגולתו לקרב קין הנאולה במהרה בימינו. על כן רמזו לעניית דעתי בתחלתו: רבי שמעון (הוא שם המחבר התנא הקדוש ז"ע) 'אזל ליה ז' ערק למדברא ר"ת אלול.

לקבלת העלון מדי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

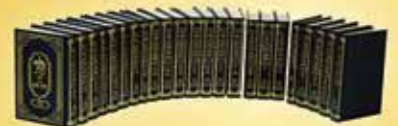
הזהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)